

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/255/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113227111
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113227111.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa K., právne zastúpeného D. proti odporcovi U., právne zastúpeného T., o neúčinnosť právneho úkonu, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 13C/332/2013-118 zo dňa 19. januára 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 87,50 Eur, do troch dní, na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojim rozsudkom určil, že dohoda o prevode členských práv a povinností zo dňa 28.03.2012, uzavretá medzi L. Q. a R. Q. ako prevodcami a odporcom ako nadobúdateľom, je voči navrhovateľovi neúčinná. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 21,50 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukazom na ust. § 42a ods. 1, 2, 5 a § 42b ods. 1, 2, 4 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním dospel k zisteniam, že navrhovateľ vlastní voči dlžníkovi, ktorým je L. Q., vykonateľnú pohľadávku, preto je daná aktívna legitímácia navrhovateľa v predmetnom konaní o odporovateľnosť. Pasívna legitímácia nepochybne svedčí odporcovi, vyplýva z ust. § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko odporca získal členské práva k družstevnému bytu, a tým aj právny nárok na získanie tohto bytu do výlučného vlastníctva. Uviedol, že predpokladom úspešnosti žaloby navrhovateľa je v prvom rade to, že zo strany dlžníka došlo k právnemu úkonu, ktorý ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky jeho veriteľa. Zo skutkových zistení vyvodil, že L. Q. sa najneskôr dňom uznania svojho záväzku voči navrhovateľovi (dňom 21.11.2011) stal dlžníkom navrhovateľa a dňa 08.12.2011 získal nárok na získanie bytu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov na podklade uzavretej zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Tohto právneho nároku, a tým aj získania majetku vyššej hodnoty sa dlžník L. Q. vzdal dňa 28.03.2012 tým, že s odporcom podpísal dohodu o prevode členských práv a povinností k predmetnému bytu, vzdal sa právneho nároku na získanie bytu do osobného vlastníctva bez primeraného protiplnenia, čím došlo k ukráteniu navrhovateľa ako jeho veriteľa, nakoľko iným majetkom alebo majetkovou hodnotou, z ktorej by sa mohla uspokojiť pohľadávka navrhovateľa, dlžník nedisponuje. Úmysel ukrátiť veriteľa mal súd preukázaný z konania samotného dlžníka, ktorý najprv uznal dlh voči navrhovateľovi čo do dôvodu aj výšky a zaslal mu scan uzavretej dohody o prevode vlastníctva družstevného bytu, pričom túto zmluvu bez akéhokoľvek rozumného vysvetlenia nedal zavkladovať na kataster a naopak, členské práva previedol na fyzickú osobu, ktorá mu neposkytla žiadne protiplnenie. Z vykonaného dokazovania vyvodil, že navrhovateľ (odporujúci veriteľ) nepreukázal, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa bol druhej strane známy. Navrhovateľ naopak

tvrdil, že predpoklad vedomosti druhej strany o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nie je potrebný, nakoľko sa domáhal vyslovenia odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a ods. 5 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že právnou podmienkou relatívnej neúčinnosti právneho úkonu v zmysle § 42a ods. 5 Občianskeho zákonníka je prevzatie záväzku bez primeraného protiplnenia, čím môže ísť o akýkoľvek právny úkon - napríklad aj vzdanie sa nároku. Dlžník L. Q. sa dňa 28.03.2012 vzdal právneho nároku na získanie majetku vyššej hodnoty, keď protihodnotu, ktorú mal za to získať, sa mala rovnať výške úveru poskytnutého spoločnosťou, v ktorej konateľom bol odporca. Odporca skutočnosť, že došlo k uzavretiu nejakej úverovej zmluvy na sumu 17.000 Eur či 18.000 Eur síce tvrdil, no nepreukázal a rovnako nepreukázal, že by tieto peniaze dlžníkovi poskytol a za akých podmienok. V tomto smere sú výpoveď svedka a výpoveď odporcu v rozpore, keď svedok tvrdil, že išlo o pôžičku bezúročnú a odporca tvrdil, že poskytnutý úver spolu s úrokmi a sankciami mal dosiahnuť pre jeho nesplácanie až výšku 40.000 Eur, ktorú potom vyrovnal syn dlžníka. Súd zdôraznil, že pokiaľ boli finančné prostriedky poskytnuté niektorou z firiem odporcu (hoci ani nevedel uviesť ktorá), toto plnenie neposkytol odporca, ale osobitný právny subjekt, ktorý však svoju pohľadávku nemal nijako zabezpečenú. Za predpokladu, že by poskytnutie úveru v tvrdenej výške bolo preukázané, takéto protiplnenie súd na prvý pohľad nepovažuje za primerané, nakoľko podaním návrhu na vklad by dlžník získal vlastníctvo k 3-izbovému bytu, ktorého hodnota sa pohybuje približne na úrovni 40.000 Eur (viac ako dvojnásobok poskytnutého plnenia). Prvostupňový súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa na vyslovenie odporovateľnosti dohody o prevode členských práv a povinností zo dňa 28.03.2012, je dôvodný, a to vzhľadom na preukázanie predpokladov v zmysle § 42a ods. 5 písm. b) Občianskeho zákonníka, a preto určil predmetnú dohodu voči navrhovateľovi za právne neúčinnú. Pokiaľ ide o namietanú neplatnosť zmluvy o prevode členských práv k predmetnému bytu, súd nezistil žiaden zákonný dôvod neplatnosti, pričom simulácia tohto právneho úkonu zo strany odporcu, tak ako to tento tvrdil, že dohoda o prevode členských práv a povinností má byť zastretý právny úkon zabezpečenia záväzku prevodom práva podľa § 553 Občianskeho zákonníka, súdu preukázaná nebola. Ak má byť určitým právnym úkonom zastretý iný právny úkon (§ 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka), je simulovaný právny úkon neplatný pre nedostatok potrebnej vôle subjektov ho uzavrieť a zásadne preto platí zastretý právny úkon. Podmienkou, aby tomu bolo tak, je skutočnosť, že zastretý právny úkon zodpovedá vôli subjektov, a že sú pri ňom splnené aj všetky ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť. Podmienka zákonných náležitostí, požadovaných pre platnosť zmluvy, splnená v danom prípade nebola, pretože prípadná zmluva o zabezpečovanom prevode práva neobsahuje náležitosti vyžadované podľa § 553a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to napríklad vymedzenie zabezpečeného záväzku a spôsob výkonu zabezpečovacieho práva. Uviedol, že pokiaľ by vôľou strán, tak ako tvrdí odporca, bol právny úkon zabezpečenia prevodom práva, potom by musel nastať aj následok vymedzený zákonom, a to, že uspokojením zabezpečenej pohľadávky prechádza právo späť na toho, kto ho previedol, čo sa v prejednávanej príhode nestalo, takže vôľa strán tomuto právnemu úkonu podľa názoru súdu nezodpovedala. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal, aby súd odporcu zaviazal na zaplatenie peňažnej náhrady, zodpovedajúcej výške navrhovateľovej pohľadávky, t. j. vo výške 14.867,24 Eur, v tejto časti súd návrh navrhovateľa zamietol, a to s poukazom na argumentáciu súdu, vyslovenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.05.2009, č.k. 2MCdo 19/2008, od ktorej nemal dôvod sa v tejto veci odchýliť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a o náhrade trov konania štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Odvolanie smerovalo proti výroku o určení, že dohoda o prevode členských práv a povinností je voči navrhovateľovi neúčinná, proti výroku o trovách konania a proti výroku o náhrade trov konania štátu. Uviedol, že v rozhodnom období bol odporca spoločníkom a členom predstavenstva obchodnej spoločnosti Y., a.s., ktorá poskytovala úvery nebankovým spôsobom. Svedok Q. cez internet hľadal nebankovú spoločnosť, ktorá by mu poskytla pôžičku na zaplatenie svojich dlhov. Dôvod, pre ktorý oslovil odporcu, bolo získanie pôžičky, resp. úveru a nie predaj členských práv a povinností. Dňa 26.03.2013 odporca a dlžník podpísali dohodu o prevode členských práv a povinností v zmysle Stanov OSBD U., a to na predpísanom tlačive OSBD, do ktorého sa len vypĺňali potrebné údaje. Podľa predtlačenej dohody prevod členských práv a povinností bol bezodplatný, čo sa nezakladalo na pravde. Preto v ten istý deň dňa 28.03.2012 podpísali odporca a dlžník navrhovateľa a jeho manželka aj kúpnu zmluvu (dohodu o prevode členských práv a povinností), ktorou bližšie špecifikovali podmienky prevodu členských práv a povinností. V danom prípade sa jednalo o dve svojím obsahom úplne rovnaké zmluvy, kde však kúpna zmluva (dohoda o prevode členských práv) bola konkrétnejšia a bližšie špecifikovala podmienky prevodu s tým, že výška odplaty za prevod členských práv predstavovala sumu 17.360 Eur. V totožný deň dňa 28.03.2012 bola podpísaná aj podnájomná zmluva, ktorá mala dlžníka navrhovateľa chrániť pred prípadným vystaňovaním odporcom.

Mala mu poskytnúť ochranu, že v prípade riadneho splácania úveru (nájomného) vo výške 560 Eur mesačne ho nikto nebude v užívaní rušiť a z bytu „vyhadzovať“. Zdôraznil, že odporca nikdy nevykonával práva a povinnosti vlastníka. Kúpna cena za prevod členských práv a povinností predstavovala výšku úveru, resp. pôžičky, a teda nebola odplatom za prevod členských práv a povinností. Účelom uzavretia kúpnej zmluvy a dohody o prevode členských práv bolo len zabezpečenie úveru od odporcu, resp. od jeho nebankovej spoločnosti vo výške 17.360 Eur. Považoval za potrebné uviesť, že odporca a dlžník navrhovateľa a jeho manželka sa nikdy predtým nepoznali, odporca nikdy nebol nehnuteľnosť pozrieť pred uzavretím predmetných zmlúv a nebol zo strany dlžníka záujem predávať členské práva a povinnosti, s ktorými je spojený nájom bytu za kúpnu cenu len 17.360 Eur, keď hodnota bola v tom čase minimálne raz, resp. dvakrát vyššia. Uviedol, že podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky iba platný právny úkon môže byť úspešne napadnutý odporovacou žalobou, nakoľko odporovať možno iba platným právnym úkonom. Dohoda o prevode členských práv a povinností v zmysle Stanov OSBD U. zo dňa 28.03.2012 a kúpna zmluva zo dňa 28.03.2012, sú v skutočnosti simulované právne úkony, ktorými mal byť zastretý právny úkon zabezpečením záväzku zabezpečovacím prevodom práva, ktorý nespĺňa náležitosti § 553a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda sú neplatnými právnymi úkonmi. Uviedol, že svedok Q. potreboval peniaze na zaplatenie svojich dlhov, ktorých bolo viacero, čo vyplynulo z jeho svedeckej výpovede, svoje členské práva a povinnosti založil odporcovi za účelom získania finančných prostriedkov na úhradu svojich dlhov. Výšku úveru si mal adekvátne nastaviť. Poskytnutá suma úveru vo výške 17.360 Eur postačovala na úhradu dlhu voči navrhovateľovi, a teda bolo výslovne a len na rozhodnutí dlžníka, ako s poskytnutými finančnými prostriedkami naloží. Záverom uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a vychádza zo skutkových zistení, ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto je konanie postihnuté vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd sa nezaoberal okolnosťami a dôvodmi uzavretia všetkých právnych úkonov, čo predchádzalo ich uzavretiu, a čo nasledovalo po ich uzavretí. Považoval za potrebné skúmať v konaní vôľu strán a úmysel, ktorý sa sledoval uzavretými právnymi úkonmi. Skutkový stav nebol zistený náležite. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietne, resp. rozhodnutie súdu prvého stupňa zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. K tvrdeniu odporcu v podanom odvolaní, že odporca mal s pánom Q. a jeho manželkou uzavrieť aj kúpnu zmluvu - druhú dohodu o prevode členských práv a povinností, ktorou sa výška odplaty stanovila na sumu 17.360 Eur, ako aj zmluvu o podnájme a nájomné malo podľa tvrdenia odporcu slúžiť na splácanie úveru a prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu mal mať iba dočasný charakter a slúžiť na zabezpečenie splácania poskytnutého úveru, uviedol, že odporca doposiaľ žiadnymi listinnými dôkazmi nepreukázal uzavretie úverovej zmluvy, rovnako nepreukázal, že predmetné finančné prostriedky pánovi Q. naozaj poskytol a za akých podmienok. Svedok Q. uviedol, že išlo o pôžičku bezúročnú, odporca uviedol, že poskytnutý úver spolu s údajnými úrokmi a inými sankciami za nesplácanie mal dosiahnuť až sumu 40.000 Eur. Uviedol, že pán Q. so svojou manželkou uzavrel dňa 21.11.2011 s Okresným stavebným družstvom U. a mestským úradom zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu a prevode vlastníctva k pozemku, k zavkladovaniu ktorej však nikdy nedošlo, avšak odporovanou dohodou zo dňa 28.03.2012 o prevode členských práv a povinností k družstevnému bytu previedol byt na odporcu. V prípade, ak by aj došlo k poskytnutiu úveru/pôžičky zo strany odporcu, pán Q. previedol členské práva k družstevnému bytu a vzdal sa svojho právneho nároku na získanie družstevného bytu do osobného vlastníctva bez primeraného protiplnenia, nakoľko trhová cena obdobného bytu sa pohybuje približne na úrovni 40.000 Eur. K tvrdeniu odporcu, že malo ísť len o dočasný prevod členských práv a povinností (zabezpečovací prevod práva), kým nedôjde k vráteniu poskytnutého úveru, navrhovateľ vo svojom stanovisku uviedol, že tvrdenie odporcu, že nájomné slúžilo na splácanie úveru, je v priamom rozpore s výpoveďou pána Q. zo dňa 27.10.2014, v zmysle ktorej išlo iba o nájomné a nebola v ňom zahrnutá žiadna splátka poskytnutej pôžičky, resp. úveru. Nestotožnil sa s obranou odporcu, že účelom uzavretia kúpnej zmluvy a dohody o prevode členských práv bolo len zabezpečenie úveru od odporcu, resp. od jeho nebankovej spoločnosti vo výške 17.360 Eur, a tak malo sa jednať len o dočasný prevod členských práv a povinností na odporcu do doby, kým požičanú sumu nevráti aj s jej príslušenstvom. Zdôraznil, že charakteristickou a povinnou črtou zabezpečovacieho prevodu práva je jeho dočasnosť, pričom táto absentuje nielen v dohodách, ktoré medzi odporcom pánom Q. a jeho manželkou boli uzavreté, ale aj v samotnom konaní odporcu s ohľadom na jeho preukázané ďalšie nakladanie s

členskými právami a povinnosťami, keďže už v roku 2012 došlo k prevodu vlastníctva k družstevnému bytu z Okresného stavebného bytového družstva na odporcu a v roku 2013 k predaju bytu synovi pána Q.. Za bezpredmetné tiež považoval tvrdenia odporcu o nastavení výšky úveru. Nakoľko aj v prípade poskytnutia pôžičky, resp. úveru pán Q. previedol členské práva k družstevnému bytu, a teda sa vzdal svojho právneho nároku na získanie družstevného bytu do osobného vlastníctva, ktorého trhová cena sa pohybuje približne na úrovni 40.000 Eur. Prevodom členských práv a povinností k družstevnému bytu teda došlo k zjavnému zmenšeniu majetku pána Q., a tým aj k preukázanému zmareniu možnosti navrhovateľa na vymoženie svojej pohľadávky v exekučnom konaní.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým súd určil, že dohoda o prevode členských práv a povinností zo dňa 28.03.2012, uzavretá medzi L. Q. a R. Q. ako prevodcami a odporcom ako nadobúdateľom, je voči navrhovateľovi neúčinná, výrok o náhrade trov konania a výrok o náhrade trov konania štátu. Rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietnutý, nebol účastníkmi konania odvolaním napadnutý, v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa, a s ktorými sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. Námietky, uplatnené v odvolacom konaní, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané, každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti a zdôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia mal za preukázané, a ktoré nie, podrobne uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli, aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Rozhodol v súlade s hmotným právom a ustálenou súdnou praxou. Za daného stavu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti k námietkam odvolateľa uvádza.

Okresný súd rozsudkom určil, že dohoda o prevode členských práv a povinností zo dňa 28.03.2012, uzavretá medzi L. Q. a R. Q. ako prevodcami a odporcom ako nadobúdateľom, je voči navrhovateľovi neúčinná.

Inštitút odporovateľnosti, tak ako je vymedzený v ust. § 42a Občianskeho zákonníka, slúži a je určený pre potreby exekučného konania. Jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia svojej pohľadávky z majetku, ktorý ušiel v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu, a to nielen proti dlžníkovi, ale voči osobe, s ktorou, alebo v ktorej prospech sa právny úkon urobil. Odporovateľnosť z hľadiska hmotného práva vyjadruje tzv. relatívnu neúčinnosť právneho úkonu. Relatívne neúčinný úkon je platný, nastávajú podľa neho všetky účinky spojené s platným právnym úkonom len vo vzťahu medzi účastníkmi, teda vo vzťahu medzi veriteľom a osobou, ktorá od dlžníka nadobudla majetok, odporovateľným právnym úkonom sa na tento právny vzťah pozerá, ako by k nemu nedošlo.

Určením právnej neúčinnosti právneho úkonu v zmysle ust. § 42a Občianskeho zákonníka nastáva stav tzv. relatívnej neúčinnosti dotknutého právneho úkonu. Odporovateľný právny úkon zostáva platným právnym úkonom a vyvoláva právne následky, avšak z pohľadu účastníka sa naň hľadí, ako by jeho účinky nenastali. V prípade, že právny úkon je neplatný (či už absolútne alebo relatívne), jeho právne účinky vôbec nenastávajú, na právne vzťahy sa hľadí, ako by vôbec neexistovali. Z uvedeného preto vyplýva, že len platný právny úkon môže byť úspešne odporovaný odporovateľnou žalobou; právny úkon, ktorý nie je platný, a ktorý nevyvoláva žiadne právne účinky, nemôže naplniť jeden zo základných predpokladov odporovateľnosti, t. j. ukrátenie veriteľa. V podanom odvolaní odporca zhodne ako pred súdom prvého stupňa namieta, že dohoda o prevode členských práv a povinností v zmysle stanov

OSBD U. zo dňa 28.03.2012 a kúpna zmluva (dohoda o prevode členských práv a povinností) zo dňa 28.03.2012, sú neplatnými právnymi úkonmi, nakoľko sú v skutočnosti simulovanými právnymi úkonmi, ktorými má byť zastretý právny úkon zabezpečenie záväzku zabezpečovacím prevodom práva, ktorý nespĺňa náležitosti ust. § 553a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V posudzovanej veci odporovateľným právnym úkonom je podľa návrhu navrhovateľa dohoda o prevode členských práv a povinností v zmysle stanov OSBD U. zo dňa 28.03.2012. Podľa obrany odporcu účelom uzavretia tejto zmluvy, účelom uzavretia kúpnej zmluvy a dohody o prevode členských práv bolo len zabezpečenie úveru od odporcu, resp. od jeho nebankovej spoločnosti a malo sa jednať len o dočasný prevod členských práv a povinností na odporcu do doby, kým požičanú sumu nevráti aj s príslušenstvom. Ak má byť určitým právnym úkonom zastretý iný právny úkon, je simulovaný právny úkon neplatný pre nedostatok potrebnej vôle subjektov ho uzavrieť a zásadne preto platí zastretý právny úkon. Podmienkou však je skutočnosť, že zastretý právny úkon zodpovedá vôli subjektov a zároveň sú splnené aj ďalšie zákonné náležitosti požadované pre jeho platnosť. Pokiaľ odporca tvrdí, že účelom uzavretia dohody o prevode členských práv bolo len zabezpečenie úveru, a teda dočasný prevod členských práv a povinností na odporcu, vôľa uzavrieť zmluvu o dočasnom prevode členských práv a povinností, a teda zabezpečenie úveru zo svedeckých vyjadrení pána Q. nevyplýva. Takúto vôľu nie je možné vyvodiť ani z uzavretej dohody o prevode členských práv a povinností. Charakteristickou a povinnou črtou zabezpečovacieho prevodu práva je jeho dočasnosť, ktorá v uzavretej dohode o prevode členských práv a povinností nepochybne absentuje. Pokiaľ by vôľou strán, ako sa to snaží v odvolaní predostrieť odporca, bol právny úkon zabezpečenie prevodom práva, musel by nepochybne nastať aj následok vymedzený zákonom, a to, že uspokojením zabezpečenej pohľadávky prechádza právo späť na toho, kto ho previedol, k čomu v danom prípade nedošlo, nakoľko potom, ako pán Q. s manželkou previedli členské práva a povinnosti na odporcu, došlo k prevodu vlastníckeho práva k družstevnému bytu z Okresného stavebného bytového družstva na odporcu a v roku 2013 aj k prevodu bytu do vlastníctva syna pána Q.. Navyše, pokiaľ účelom uzavretia dohody malo byť zabezpečenie úveru (dočasný prevod členských práv a povinností), ktorý mala poskytnúť nejaká spoločnosť odporcu, mal by byť aj úver zabezpečený vo vzťahu k subjektu, ktorý tento úver poskytol, pričom dohoda o prevode členských práv a povinností bola uzatvorená s odporcom a úver (pôžičku) mala poskytnúť nejaká spoločnosť odporcu (subjekt odlišný od samotného odporcu). Nebol preto splnený ani základný predpoklad simulovaného právneho úkonu, ktorým je totožnosť subjektov oboch zmlúv (simulovanej a zastretej) a ich vôľa uzavrieť zastretý právny úkon. Dohoda o prevode členských práv a povinností tak nie je platným simulovaným právnym úkonom, ani neplatným právnym úkonom.

Nedôvodná je aj námietka odporcu, že dlžník navrhovateľa L. Q. založil svoje členské práva a povinnosti odporcovi za účelom získania finančných prostriedkov na úhradu svojich dlhov, a preto si mal výšku úveru adekvátne nastaviť tak, aby navrhovateľovi plnil. Poskytnutá suma úveru totiž dlžníkovi v celom rozsahu postačovala na úhradu jeho dlhu voči navrhovateľovi. V posudzovanom prípade dlžník uzavrel zmluvu o prevode členských práv a povinností bez primeraného protiplnenia. Prevodom členských práv a povinností na odporcu sa vzdal právneho nároku na získanie majetku vyššej hodnoty, a to družstevného bytu do osobného vlastníctva tým, že s odporcom podpísal dohodu o prevode členských práv a povinností k predmetnému bytu, hoci trhová cena obdobného bytu sa pohybuje približne na úrovni 40.000 Eur.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a nevychádza zo skutkových zistení, ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, tak ako to v odvolaní namieta odporca. Konanie nie je postihnuté takou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok v napadnutej časti potvrdil, a to vrátane výroku o náhrade trov konania a náhrade trov konania štátu ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby v sume 64,53 Eur, režijný paušál 8,39 Eur + DPH, spolu 87,50 Eur podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odporca je povinný v zmysle § 149 ods. 3 O.s.p. zaplatiť prisúdenú náhradu trov konania na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.